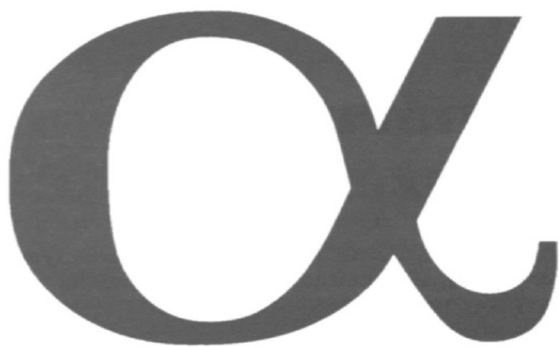

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2013 ballagás/b

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a 21. században egy csoportnyi diák, akik úgy döntöttek, hogy 5 évet a gimnázium falai között szeretnének eltölteni...

Megannyi különböző helyről és különböző életút-tal a hátatok mögött verődtek itt össze és én kaptam a küldetést, hogy ezen időszak alatt közösséget formáljak belőletek, bajban és örömben, nehézségben és vidámságban mellettek álljak és támogatással bátorítsalak, s ha kell, leszidjalak benneteket.

Utóbbira volt is szükség, különösen az első időkben, a beilleszkedés korában, amíg mindenki elsajátította a követelményeket és az egyes individuális elindultak a közösséggé válás útján.

Az évek során sokat adtunk egymásnak: ti nekem biztosan, de remélem, hogy nekem is sikerült nektek. Miután megismertelek, nagyon megszerettelek benneteket: mindannyian a szívemhez nőttek, ezért igyekeztem mindnyájatokkal személyes kapcsolatot kialakítani. Köszönöm azt a bizalmat, amivel mindig hozzám fordultatok, s megbeszéltük a személyes problémákat, gondjaitokat. Mindig is azon voltam, hogy második anyátok legyek második otthonotokban, s nagyon örülök, hogy ezt sikerült is megvalósítani. És ahogy az lenni szokott az emberi kapcsolatokban, nemcsak ti tanultatok tőlem, hanem én is sokat gazdagodtam általatok.

Elevenen él bennem a beiratkozás napja, amikor még bátortalanul, félénken jöttetek és mutatkoztatok be, tétován állva előttem, hogy vajon most mit is kellene tenni; s most kész hölgyek és érett férfiak állnak előttem. A gyorsan múló idő hihetetlen változásai, melyet alig veszünk észre különben. Túlágosan el vagyunk foglalva a mindennapokkal, hiszen annyi minden történt közben velünk, veletek:

Tanulás: készültetek versenyekre, néhányan közületek Tentamen versenyen is indultak. Nyelvi osztályként szép lassan, de egyre többen a nyelvvizsgákat is megszereztétek, mi több, néhányan közületek két nyelvvizsgával is büszkélkedhetnek. Szerencsére elég sokan igen komolyan vettétek a tanulást, és keményen dolgoztatok azért, hogy jó eredményeket érjete el. De ahogy minden osztályban, nálunk is volt egy kényelmesebb része a csapatnak, akik nem adtak bele mindent, s ebből nem is csinált senki sem titkot. Humoros kifejezése volt ennek a Leglustább Osztály feliratú póló, amit magatok készítettetek egy nagy adag öniróniával, ami mindig a humor és a helyes önértékelés jele még akkor is, ha túlzásokban fe-

jezi is ki magát, mint ez a felirat. Mert az igazság az, hogy a leglustább osztály valójában a legbefogadóbb osztály, hiszen az újonnan érkezőket pillanatok alatt befogadtatok, integráltatok, szeretettel vettétek körül, s különös odafigyeléssel igen gyorsan magatok közé emeltétek őket. Ez nagyon komoly emberi és erkölcsi érték, egy tanárnak mindig jó ilyen látnia. Különösen, ha a kollégák is elismerően teszik ezt szövé, hiszen nem egyszer említették nekem a folyosókon, a tanáriban, hogy „milyen jó dolgozni az osztályod-

dal, és milyen aranyos, értelmes gyerekek.” E dicséretet én kaptam, de titeket illet, ezért most itt az ideje, hogy továbbítsam az igazi címzetteknek.

Programok: a tanulás mellett, de néha tán helyett is, ki tudja, mindenestre sokféle programot szerveztünk: voltak közöttük színházi előadások, múzeumlátogatások, filmnézések, reneszánsz vendéglő, kirándulások, no és persze az elmaradhatatlan pizza sütések nálam, otthon a konyhában. De nemcsak pizzát süttünk, hanem tortákat is, ezzel ünnepezve az épp aktuális születésnapokat. Az erdélyi kirándulás is nagyon jól sikerült, és mindenki hatalmas élményekkel gazdagodva tért haza. És közben az is igaz, hogy mi voltunk az elsők a nyel-

vi osztályok sorában, akik cserekapcsolatok révén Szlovéniában töltöttünk egy pár napot. De nem csak az iskolán kívül, hanem azon belül is aktívak voltunk: előadtuk a Passiót még 9.-ben, mi tartottuk egyszer az október 23-ai megemlékező műsort, de a tetőpontot nyilván a szalagavató jelentette. S bár a szervezések végére mindig fáradtak és idegesek voltunk, valójában minden alkalom után alig vártuk, hogy mit tehetünk legközelebb, hiszen ezek az alkal-mak egyre jobban összekovácsoltak bennünket, és igazi közösségi élményeket jelentettek. Persze nem minden esetben csak kellemes dolgokat szerveztünk, hanem voltak olyan események is, melyekről nem Hawaii jut elsőre az ember eszébe: itt van mindjárt a takarítás, mindenki kedvenc elfoglaltsága.

Ilyen zsúfolt programok mellett nem csoda, hogy pillanatok alatt elillant ez az 5 esztendő, mely idő alatt rengeteget kaptatok tanáraitoktól, megérezve ezzel az iskola szellemiségét és küldetésének alapvetéseit. Remélem, ezt magatok is így érzitek, és szeretettel gondoltok majd vissza az iskolára, a tanáraitokra és egymásra. Kívánom, hogy ezek az együtt töltött esztendők adjanak hitet, bátorítást a bajban és nehézségben, ha rátok talál, és szép emlékeket a jóban, amiből, bizzunk benne, lesz bőven osztályrészetek!

Hertei Krisztina

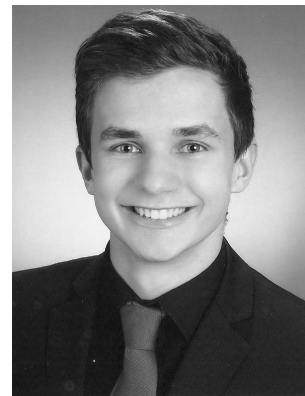
Bán Aletta

1993.09.19-én születtem, Budapesten. A Barcsay Jenő Általános Iskolából kerültem a Refibe. Jelenleg Pócsmegyeren lakom édesanyámmal és öcsémmel. "Letti" becenevemről, vagy az általam oly nagyra becsült, magyar zeneszerző – Demjén Rózsi – után talán könnyebb beazonosítani. „Nincs fék az idő kerekén..” Az elmúlt 5 évben számtalan élménnyel, emlékekkel gazdagodtam. Ide sorolható az erdélyi, szlovéniai osztálykirándulás, a szalagavató próbák, közös sütögetések és a színház látogatások. Ez a néhány év nagy jelentőséggel bír valamennyiünk életében. Igaz barátokra találtam, olyan kötelekek szövődtek, melyek bizom benne, hogy a jövőnkre nézve is meghatározóak lesznek. Hálas vagyok a sorsnak, hogy egy olyan nagyszerű embert kaptunk osztályfőnöknek, mint Krisztina tanárnő. Az elmúlt 5 év alatt sikerült előrehozott érettségit tennem földrajzból, illetve jómagam is erősítem az ECDL jogosítvánnyal rendelkezők névsorát. A BGF-re adtam be jelentkezésem, vendéglátás-turizmus szakra. Azonban minden vágyam, hogy egyszer elismert rendezvényszervező legyek. Egy idézettel búcsúznék: „Nem kell álmodni közt élni, bár azt hiszem, eddig már sok valóra vált. Nem kell mindentől félni, álmodni mernünk kell még százazernyi új csodát.” - Demjén Ferenc

Baranyai Krisztina Noémi

1994 februárjában láttam napvilágot Kerepestarcán. Az iskolában talán a fergeteges angol szóbelim nyomán ismernek – legalábbis nővérem elmondása szerint. -Ne tessék félni Nyisztor tanár úr, azóta összekapirgáltam egy nyelvvizsgát!- Talán az egyik legszerencsésebb diáknak mondhatom magam az iskola történetében, hiszen egy hagyományteremtő osztály része lehetek. A mi osztályunk kezdte el a szlovén-magyar cserediák kapcsolatot, mi vagyunk a leglustábbak az iskolában, az egyik legtöbb nyelvvizsgával rendelkező osztály, és talán az egyik legjobb osztályközösség. De természetesen az érdem nem egyedül a miénk, mindehhez nagyban hozzájárul Hertei Krisztina tanárnő, aki 5 év alatt embert faragott belőlünk, és még a nyelvvizsgáig is elrugdost bennünket :D. Az iskola tanárainak is sokat köszönhetünk: a sikeres ECDL vizsgákat, az előrehozott érettségiket, nyelvvizsgákat és még sok más is. Annyi mindent lehet mesélni az elmúlt 5 évről, hogy szinte nem is tudok választani: a kirándulásokat, a színházakat, a túrákat és az összejöveteleket. A jövőre nézve nincsenek terveim, csak szeretném látni a világot minden táját, úgy, ahogy a szüleim is tették, mivel én is világotutazó szeretnék lenni. Azoknak, akik ezt a szerencsétlen kis pár sort olvassák üzenem, hogy: „A GYÖKVESZTÉS HALÁLOS!!!”

Barbarics Gábor

Barbarics Gábornak, azaz Tuszinak hívnak.

1993. szeptember 8-án, egy szombati napon születtem Budapesten. Csak később költöztünk Szentendrre, ahol jelenleg élek. Három testvérem van, akik mind itt végeznek, ebben a gimnáziumban (remélem ebben tartjuk a rekordot!). Nyolcadik után jöttem a nyelvi osztályba, ami öt évet eredményezett. Szabadidőmben szeretek pihenni, ezen kívül sokat utazom. Szeretek sportolni és egyben nézni is a versenyeket! Kedvencem az amerikai foci: GO GIANTS!!! Tervem, hogy Ausztráliában szörföt oktasak. Sok jó élményben lehetett részem az itt töltött évek folyamán. Osztályunk a leglustább, de a legsportosabb osztály is egyben, remélem, találkozunk még. Sok tapasztalatot szereztem az iskolában, amit a javamra formálhatok. Művészkedtem rajz fakton és sok érdekes dolgot hallgattam fizika fakton, bár érettségit nem teszem belőlük, de jó móka volt. Ami jó volt, hogy sokat ehetünk, ami lefedte a testi táplálékunk egy részét. Kaptunk elég lelki táplálékot is, minden nap első negyed órájában. Azoknak üzenem, akik nemiálantán olvassák az én rovatomat, hogy jó tanulást a hátra levő időkre, tapasztalatom azt igazolja, hogy hamar el fog telni.

Cséki Angéla Kitti

1993 decemberében láttam mega a napvilágot Budapesten, kicsit kései karácsonyi ajándékként. Azóta Pócsmegyeren élek szüleimmel és egy nővéremmel. Általános iskolába a Zöldsziget Körzeti Általános Iskola Alapfokú Művészetoktatási Intézménybe jártam és itt kezdődött a szerelmem a rajz, valamint az ének iránt, ami a mai napig is kitart. Nyolcadik osztály után érkeztem ide és ez alatt az öt év alatt igazán sok élménnyel lettem gazdagabb. Többek között az egyik kedvencem, amikor a tornaterem megnyitóján énekelhettük Händel Oratóriumából a Halleluja tételt (igazán felemelő érzés volt megszólaltatni egy ilyen csodálatos zeneművet). De nem könnyen felejthetőek a közös osztálykirándulások, vagy az iskolán kívüli programok sem. Sok barátot szerezhettem, akikre tudom, hogy mindig számíthatok.

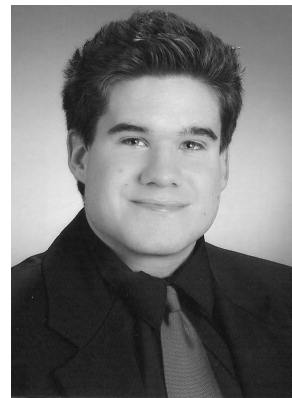
Az eltelt évek alatt sikeresen felnőttem a még előttem lévő kihívásokhoz. Azonban a jövőt tekintve nincsenek köbe véssett terveim, akár még lehetek űrhajós is...vagy valami ilyesmi :D

*„Hivatásod legyen
élni másokért,
S mások boldogságában
keresni a magadét.”
Pestalozzi*

Elter Zita

1993. október 20-án születtem Szentendrén. A Templomdombi Általános Iskolából kerültem az SZRG nyelvi előkészítő osztályába. Nyolcadik osztály után sokat gondolkodtam, hogy jól választottam-e gimnáziumot. Most így öt év után biztosan állíthatom, hogy: igen. Egy nagyon jó osztályközösségbe kerültem, és az itt kialakított barátságok, kapcsolatok csak erősödtek az idő múlásával. Ezt a rendkívül sok osztályprogram és osztálykirándulás tette lehetővé. Kiemelném a sok kirándulás és együttlét közül az Erdélyben tett látogatást illetve a szalagavatót és az erre való felkészülést. Gimnáziumi tanulmányaim során megszerztem az ECDL bizonyítványt, egy középfokú nyelvvizsgát, részt vettem iskolai tanulmányi és sportversenyeken. Nagyon sokat jelentett nekem ez az iskola és nagyon fog hiányozni. Jelentkezésemet a Szent István Egyetemre adtam be, remélem sikerül felvételt nyernem. Nagyon örülök, hogy ennek az iskolának a diákja lehettem, az itt eltöltött évekre mindig szívesen fogok majd visszaemlékezni.

Faggyas Gábor

Budapesten születtem 1993. május 16-án. Azóta sok mindeért adhattam hálát Istennek; évente meglátogathattam erdélyi unokabátyáimat, annak révén, hogy édesanyám onnan származik, békés, szeretetteljes családban nőhettem fel, és nem utolsó sorban öt évet tölthettem el ebben a gimnáziumban, egy remek közösségben. Számos élményre érdemes emlékezni az elmúlt 20 évből, legalábbis, ameddig emlékezetem enged visszatekintést nyerni. Rengeteget nevettem, okosodtam, tanultam és tapasztaltam a kudarcaimból, a sikereimből, mindabból, ami úgymond az életre való felkészülésben segített. Hogy hogyan kell az életet jól és hasznosan élni, azt mindenki maga ítéli meg, s én reménykedem, hogy az én osztályom összes tagja jól és hasznosan fogja leélni az életét, és hogy még sok alkalommal fogjuk viszont látni egymást, mert nagyon a szívemhez nőtt ez a közösség. Lévé, hogy nem vagyok a nagy szavak embere, egy ismert idézettel búcsúzom: „Nagyon szép kis társaság volt. Egyik léhább, mint a másik. Átgondolok minden órát. A keserű búcsúzásig.” Isten áldjon benneteket!

Faragó Fanni

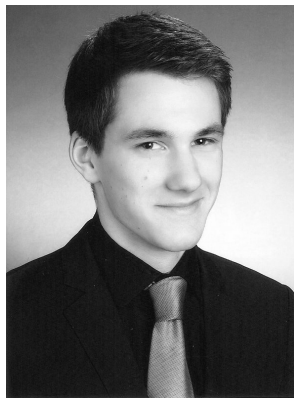
Faragó Fanninak hívnak, Cso-bánkán élek a családommal, immár 14 éve. Az általános iskolai tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában végeztem, innen kerültem a Szentendrei Református Gimnázium 0. évfolyamába.

Számomra az eddig elvégzett 4 év hamar elrepült, az utolsó év viszont hosszas várakozással telik. A jövőbeli életünk tervezése mellett mindannyiunkban jelen van az új élmények és tapasztalatok utáni vágyódás is, de hát ennek az évnek erről is kell szólnia.

Összességében élveztem az itt töltött öt évet, kiemelném az osztálykirándulásokat, főleg az erdélyit és a szlovéniait. Ezek megszervezéséért szeretnék köszönetet mondani osztályfőnökömnek, Hertei Krisztínának, aki a mindennapokban is segített és támogatott, ha úgy adódott. Emellett örömmel emlékszem vissza az órák hangulatára, és az itt szerzett barátokra, akik mindig biztosították a jókedvet.

Az itt töltött évek alatt sikerült megszereznem az ECDL jogsítványt és két középfokú nyelvizsgát, angol és német nyelvből.

Örülök, hogy itt tölthettem ezt az időt, ilyen szép és rendezett körülmények között. Remélem, hogy sokszor látjuk még egymást.

Gáthy Gergely

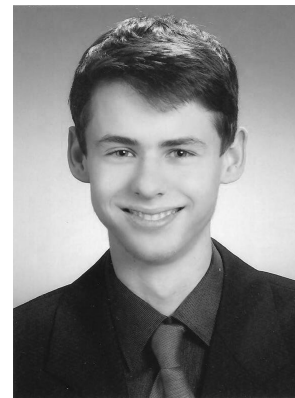
1993. szeptember 14-én születtem Budapesten és 9 éve élek Szentendrén.

2008-ban nyertem felvételt a gimnázium nyelvi tagozatára. Visszaemlékezve, szerintem egészen hamar egymásra találunk és osztályunk egy jó közösséggé kovácsolódott. Szívesen gondolok vissza az együtt töltött öt év mindennapjaira, az osztálykirándulásokra, Szlovéniára és Erdélyre, a napozással és lustálkodással töltött sportnapokra és az együtt leküzdött hétfő reggelekre.

Az elmúlt években sok hasznos tapasztalatot szereztem, két nyelvizsgával gazdagodtam és remek barátokra tettem szert. Remélem velük és osztályfőnökömmel nem fog megszakadni a kapcsolatom, mert nagyon sokat köszönhetek nekik.

Ám mégsem sajnálom, hogy itt kell most hagynom az iskolapadot. Biztos lenne még mit tanulnom, de úgy érzem, készen állok a változásra és izgatottan várom az új kihívásokat. Tanulmányaimat a Nemzeti Közszerződési Egyetem nemzetközi igazgatási szakán szeretném folytatni és a jövőben diplomáciával szeretnék foglalkozni.

Mindenkinek sok sikert kívánok a céljai eléréséhez, biztos vagyok benne, hogy még látjuk egymást.

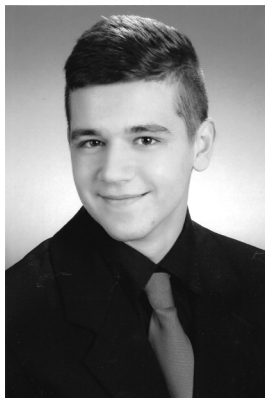
Gulyás Ádám

Tanulmányaimat 2008-ban kezdtem meg a Szentendrei Református Gimnázium falai között. Ez az öt év gyorsan elrepült, így utólag visszatekintve azt mondhatom, hogy sajnós. Volt időm megtanulni valami nagyon fontosat: a boldogság választható. Hiányozni fog a délutáni röplabdázás, egy-egy hosszú csevegés sulit után, a jóízű nevetések a barátaimmal, egy-egy sakk parti, a szalagavatós próbák és az osztályprogramok! Természetesen sok-sok nagyszerű emlék van még, amire kedves szívvel fogok visszaemlékezni. Egy igazán kiváló osztálynak lehettem a részese és remélem, az itt kötött barátságok sulit után is megmaradnak. Egy jó barát biztosan mellettem marad, méghozzá a jó öreg tanulás. Vele gyakran fogok találkozni (minden bizonnyal) a BGF falai között. Köszönöm a tanároknak, hogy mindent beleadtak, hogy ne csak azt mondjuk: „tanították”, hanem kijelenthessük, hogy tudjuk is!

Jó a napot egy kis bölcsességgel kezdeni, és nagy öröömre, ezt meg is kaptam ebben az iskolában a reggeli áhítatoknak köszönhetően. Végül két jó kívánsággal búcsúznék tőletek: Kívánom mindenkinek, hogy ti is ennyi szép emléket tudjatok ehhez az iskolához kötni, mint én, és a Jó Isten segítsen a nagyvilág útvesztőiben embernek maradni!

Haraszti Lilla

2009-ben kerülhettem ebbe a különleges gimnáziumba, a 10. évfolyamon csatlakoztam a nyelvi osztályhoz, mint „új lány”. A már összeszokott közösség sokat tett azért, hogy kezdeti gátlásaim feloldódjanak. Élményekben, ismeretekben gazdag, vidám és tartalmas éveket tölthettem itt. Számos újdonsággal, kalanddal és jó emberekkel találkoztam. A felejthetetlen emlékek sorából kiemelném a szlovén diákok látogatását és az országukban töltött vendégeskedést. Kirándulásaink – főképpen az erdélyi – kiváló lehetőséget adtak arra, hogy megismerkedjünk. A túrák alatt összekovácsolódva megtapasztalhattuk, számíthatunk egymásra. A második két esztendő már nem telt felhőtlenül: nyakunkba zúdultak a tennivalók, a mérce magasabbra került. Igyekeztünk többet kihozni magunkból, a körülményekhez igazodni, felnőni a nagyobb feladatokhoz. Az évek múltával felnőtté váltunk, bár legbelül szeretnénk egy kicsit gyerekek maradni. Köszönettel tartozom az Úrnak, valamint tanárainknak – kiemelten osztályfőnökünknek – személyiségem és ismereteim fejlesztéséért. Bízom abban, hogy sikerülhet továbbtanulnom valamely nyelvtudást kívánó, vagy művészeti irányban. Utódainknak a feltétlen emberiség és az összetartás fontosságát szeretném hangsúlyozni.

Herr Alexander

1994. május 18-án születtem Budapesten. Születésem óta Dunabogdányban élek szüleimmel és húgommal, aki szintén refis. Kis korom óta élek-halok a fociért, a focilabdáért. Már jóval több, mint tíz éve üzöm ezt a sportot, kisebb nagyobb sikerekkel. A sulis fociválogatottal többször részt vettem diákolimpiákon, Lónyay-kupákon. „Tanulmányaimat” a Dunabogdányi Általános Iskolában kezdtem, 2008 őszétől járok a gimnázium nyelvi osztályába.

Öt év alatt rengeteg maradandó élménnyel és jó barátokkal gazdagodtam az iskola keretein belül. Örök emlékek maradnak az osztálykirándulások. A két legkiemelkedőbb természetesen a szlovéniai és az erdélyi kirándulás volt. Fürödtünk a tengerben, kirándultunk a hegyekben. Gimnáziumi éveim során megszereztem az angol középfokú nyelvvizsgámat, szert tettem ECDL bizonyítványra. Ezen kívül földrajzból és angolból előrehozott érettségit tettem, ennek köszönhetően már csak három tantárgyból kell túlélnem az érettségi megpróbáltatásait.

Tanulmányaimat a BGF-en szeretném folytatni, ahova be is adtam a jelentkezésemet.

A még itt tanulóknak sok sikert kívánok a vizsgákhoz, érettségikhez.

„Az igazi bajnokok a célt látják maguk előtt, nem pedig az akadályokat.”

Hönsch Kamilla

1993. július 31-én születtem Budapesten. Még kicsi voltam, mikor a családommal Szentendrére költöztünk. 3 éve járok a Szentendrei Református Gimnáziumba, a békásmegyeri Veres Péter Gimnáziumból jöttem át ide, előtte pedig a Szent András általános iskolában tanultam 8 évig. Szerencsés vagyok, hogy ebbe az iskolába járhattam, számos új embert ismertem meg, értékes barátságokat kötöttem. Az elmúlt években sikeresen tettem le két előrehozott érettségit: földrajzból és németből. Bízom benne, hogy a következő három is jól fog sikerülni. Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen szeretnék tovább tanulni. Jelentkezésemet japán szakra adtam be. Már régóta érdekel a japán nyelv és kultúra, kiskorom óta szeretem a japán rajzfilmeket és képregényeket. Remélem, hogy osztálytársaimmal a ballagás után is tartani fogjuk a kapcsolatot, és szép emlékeket őrzünk majd.

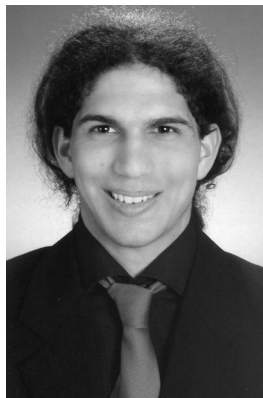

Juhász Norbert

1993. március 23-án születtem Szentendrén. 9 éve koptatom az iskola padjait és ez alatt sok meghatározó élményben volt részem, mind vesztésben, mind nyereségben. Megismerem embereket, akik inspiráltak és vesztettem el olyanokat, akik nagyon fontosak voltak számomra. „Ám az események mögött, bárhogya alakuljanak is, mindig van egy terv.” Hiszem, hogy az Úrnak terve van velem és hiszem, hogy mindazzal, amit átéltem, segítenem kell azoknak, akiknek szükségük van rá. Éppen ezért adtam be jelentkezésem a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára, lelkipásztor szakirányra. Szeretnék külföldre menni és a Lepramisszió keretében segédkezni, valamint nagy vágyam, hogy itthon gimnáziumban tanítsak. Hálás vagyok az Úrnak, hogy mind sikereimben, mind bukásaimban megtanított és tanít továbbra is, milyen az igazi keresztyéni lelkület. Szeretnék olyan emberré válni, akire mind tanárain, mind szeretteim büszkén tekinthetnek. Remélem, osztálytársaim és iskolabeli ismerőseim számára több kellemes emléket hagyok hátra, mint kellemetlent.

Végezetül egy idézettel zárnék: „A világnak leginkább olyan emberek hiányoznak, akik mások hiányaival törődnek.”

- Albert Schweitzer

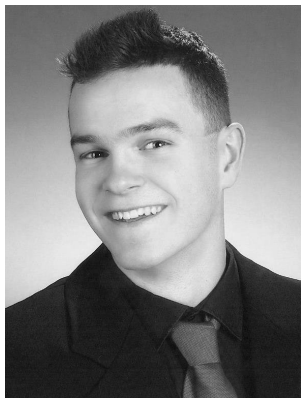
Kerekes Lőrinc

1993. június 22-én születtem Budapesten. 16 éve élek Csobánkán szüleimmel és testvéreimmel. Sok helyre jártam általános iskolába: az első négy évet Pomázon, míg a második négyet Szentendrén töltöttem. Reméltem, hogy itt is folytathatom a tanulmányomat. Nagyon örültem, amikor sikerült felvételt nyerjek ebbe a gimnáziumba, mert először csak a várólistán szerepeltem. Nagyon fontos volt számomra az elmúlt öt év. Az iskola hitbeli, erkölcsi nevelést is adott a tudás mellé. A gimnáziumi évek alatt egy kiváló közösség tagja lettem, és tudom, hogy sokakkal még találkozunk. Az életemben fontos szerepet játszik a sport, főként a kézilabda. Nyolc éve üzöm e sportágat, és szorosan hozzákapszódik az életemhez, de nem vetem meg a többi labdajátékot sem. A gimnáziumi éveim alatt megszereztem az ECDL jogosítványt, és sok más hasznos dolgot is. És természetesen sok hasznos tapasztalatot szereztem az itt töltött éveim alatt. Végül szeretnék nektek kitarást és az érettségiző társaimnak sok sikert kívánni!

Kiss Sándor

1993. november 19-én születtem Szegeden. Tavalyi tanévkezdéskor kerültem ebbe az iskolába, az előtt Napkoron, és Nyíregyházán laktam. Jelenleg Szentendrén élek a szüleimmel, és a kishúgommal, aki minden bizonnyal jövőre itt kezdi tanulmányait. Nyíregyházán zenetagozatos általános iskolába jártam, ami nagyon közel hozott a zenéhez. Több hangszert is kipróbáltam a zongorától a trombitáig, de legjobban a basszusgitározás fogott meg, ami aztán legfőbb időtöltésemmé is vált. Mindössze 2 évet töltöttem el ebben az iskolában, de ezalatt a relatívan rövid idő alatt is sok embert ismertem meg, és több baráttra is szert tettem. Szerencsére az emberek nagyon befogadóak voltak, és nem kellett sok idő, hogy sikeresen beilleszkedjek. Felejthetetlen emlékek maradnak majd a közös röpzések az osztállyal, és persze a szalagavató. Együttal szeretnék köszönetet mondani tanárainknak, akik végtelen türelemmel, és energiával próbáltak valami tudást verni a fejembe. A fiatalabb iskolatársaimnak sok sikert, és kitartást kívánok a jövőben.

Kovács Artúr

Szent György napján születtem 1993-ban, ezért az Artúr mellé a György nevet is megkaptam. A Kecelen második „városi” gyermekként láttam meg a napvilágot. Kilenc éves koromig Kalocsán éltem szüleimmel és a tesómmal, majd Szentendrére költöztünk. Általános iskolás éveimet a Szent András Általános Iskola padjaiban töltöttem. A nyolcadik osztály befejezését követően a Refi nyelvi előkészítő osztályába nyertem felvételt, aminek nagyon örültem. Mondhatom, könnyen beilleszkedtem az új környezetbe, vidám hangulatban teltek az órák, lettek jó barátaim az osztályban és iskolai szinten is. A 0. évfolyamon a számítástechnika és angol nyelv előtérbe helyezése mindannyiunknál meghozta gyümölcsét. Gondolok itt a sikeres ECDL vizsgákra és az én esetemben az előrehozott jó eredményű angol érettségi vizsgára. A középfokú nyelvvizsgám angolból még most kerekedik, az írásbeli része már korábban sikerült, a szóbeli fele a napokban dől el. Milyenné váltam az öt év folyamán? Nagy hangsúlyt fektetek az egészséges életmódhoz kapcsolódó dolgokra. A testedzés, küzdősport, környezetünk védelme, a helyes táplálkozás, a jókedv fontos szerepet töltenek be életemben, ezért ebbe az irányba képzelem el tanulmányaim folytatását. Tanáraimnak és diáktársaimnak köszönet sok-sok mindenért.

Kulin Réka

1993. szeptember 14-én születtem Budapesten. Budakalászon nőttem fel négy testvéremmel, középső gyerekként. A gimnáziumot a Ferencesben kezdtem, majd 2010-ben egy nagyon jó ösztöndíj segítségével egy évre kimehettem az Egyesült Államokba tanulni. (Mindenkinek ajánlom a Global Outreach nevű keresztény programot, hatalmas lehetőség szerintem - reklám vége.) Majd 2011 őszén kezdtem refis pályafutásomat, mert a hűgaim már ide jártak és sok jót hallottam róla. Mivel a nyelvi osztályba kerültem, ezért mégis velem egykorúak között lehettem, ami azért jó. Nagyon megszerettem az osztályomat és drága osztályfőnökünket is, sosem fogom elfelejteni, hogy milyen kedvesen és nyitottan fogadtak be az erdélyi kirándulás alatt. (Mert azért volt bennem egy kis tartás - egy teljesen idegen osztállyal rögtön egy egyhetes kirándulással kezdeni...) De minden nagyon jól sült el, amiért nagyon hálás vagyok az osztálynak, szerintem ez egy nagyon jó közösség. Búcsúzóul (Szent) Ágostontól idézek: *„Csak akkor beszélj az embe-
reknek Istenről, ha kérdeznak,
de úgy élj, hogy kérdezzenek!”*

Müller Mihajlo

1993. április 7-én láttam meg a napvilágot, de legtöbb osztálytársamtól eltérően én valamivel keletebbre születtem, egy Melitopol nevű városban, Ukrajnában. E város mindössze 1620 km-re van Budapesttől. Jobban belegondolva, tényleg jogos egy-két osztálytársam kérdése ilyenkor: *„Hogy a csudába kerültél te onnan Magyarországra?”* Személy szerint én még mindig azon agyalok, hogyan adjak kielégítő választ arra a kérdésre, hogyan lehetséges az, hogy nekem egyik szülőm orosz, a másik német, de én és a bátyám még Ukrajnában születtünk. Bárhogy is történt, a Jóisten úgy rendezte, hogy 2002 óta családuink Dunabogdányban él, én pedig 2008 őszétől a Refi diákja lettem. Csakhamar rájöttem: bizony nagyon hálás lehetek Istennek, mert életem eddigi legboldogabb és legmeghatározóbb 5 évével ajándékozott meg. Nem merem kiszámolni, hány órát is töltöttem itt. Tanáraink nem csak tanítottak, neveltek is minket: Istenre, a szeretetre, a bölcsességre. Biztosra vélem, kettőt legalább sikerült szívembe vésnem. Csakúgy mint osztályunk minden kedves tagját, az összes közös, szép emléket. Bizony van miért hálásnak lennem. A családommal ezen idézettel szívemben megyek ki Németországba: *„Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nekem?”* Kitartást és sok sikert mindenkinek! Megéri!

Pazurek Viktória

1993 júliusában születtem Budapesten. Szigetmonostoron élek szüleimmel együtt. Az általános iskolát is itt, Szigetmonostoron végeztem el. A Refibe 5 évvel ezelőtt érkeztem, és nagyon örülök, hogy a nyelvi osztályba jelentkeztem, hiszen ennek egy középfokú angol nyelvvizsgát köszönhetek. Hálás vagyok, hogy ebben a közösségben tölthettem el ezt az időszakot. Az osztályunk kezdettől fogva nagyon összetartó, jó csapat volt, amit nagyban osztályfőnökünknek, Hertei Krisztina tanárnőnek köszönhetünk. Rengeteg emléket viszek magammal innen a suliból, és a sulin kívüli programokról is, és remélem, a ballagással nem zárul le a közös életünk. Innentől azonban minden megváltozik, és a hétköznapi, átlagos iskolai dolgok nagyon fognak hiányozni. Itt persze nem a tanulásra gondolok, hanem a szünetek közti beszélgetésekre, nevetésekre, közös ebédekre. De biztos vagyok benne, hogy a változás sok új és izgalmas élményt tartogat számunkra, és alig várom, hogy majd az osztálytalálkozók alkalmával ezeket megoszthassuk egymással. Tanulmányaimat műszaki irányban szeretném folytatni. Bízom benne, hogy mindenkinek sikerül megvalósítania az álmait, és boldog életet élnie.

Pócsik Norbert Péter

Hiába éltem nyolc évet Szentendrén, a városról mindig is a Refi fog eszembe jutni. Az intézmény, melyhez felnőtté válásom kötődik, ahol megértettem, hogy ki vagyok, egy kicsit azt is, hogy hogyan működik a világ és az emberek (az örök rejtély), és talán azt, hogy mi az egésznek az értelme. Igyekeztem a lehető legjobban megélni a gimnáziumot, a szünetektől kezdve az osztálykirándulásig, mindenben benne lenni, minél több élményt felhalmozni. Tanáraimtól és barátaimtól megtanultam, hogyan kell valóban pozitívan hozzáállni a dolgokhoz, tanulni a kudarcokból, hasznos tagja lenni egy közösségnek, röviden: megélni az emberi létet. Kedves Osztálytársaim! köszönöm, hogy időnként helyre tettetek, megmutattátok, hogy nem minden úgy van, ahogy én gondolom, és köszönöm az összes, együtt megélt percet. Remélem, lesz még alkalmunk összejönni egy-két röpi meccsre. Krisztina tanárnő! Önnek köszönöm a türelmét és kitartását, melyből sosem lehetett elég! Kedves Itt Maradók! Szeretném, hogyha sikerülne nektek is jól megélni, és még járás közben értékelni az utat, és szeretettel lenni mindenki és minden iránt. Hadd zárjak a legkevésbé sem közhelyes módon egy teljesen ideillő idézettel: „Az öltözködéssel egyáltalán nem kell törődni”
- Márai Sándor

Réti Zsófia

1993. július 13-én születtem, Budapesten. Szentendrén élek anyukámmal és nővéremmel. Az általános iskolai tanulmányaimat különböző helyeken végeztem el, mert sokat költöztünk. 8. után a nővéremet követve én is jelentkeztem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Az itt töltött évek alatt sok kellemes élményben volt részem. Az osztálykirándulások közül Szlovéniát élveztem a legjobban, mert számomra teljesen olyan volt, mint egy nyaralás. Emellett élveztem az osztályfőnöki órák könnyed hangulatát és örömmel töltött el, hogy osztályfőnökünkhöz, Hertei Krisztina tanárnőhöz bármikor fordulhattunk. Az itt eltöltött 5 év alatt sikerült megszereznem egy angol középfokú nyelvvizsgát és az ECDL bizonyítványt. Az utolsó időszakra az osztályunk is összerázódott, szívesen gondolok vissza a szalagavató próbáira, és az osztályprogramokra. Örülök, hogy ebbe a gimnáziumba járhattam, hiszen sok jó baráttra találtam, akivel remélem az érettségi után is tartjuk a kapcsolatot.

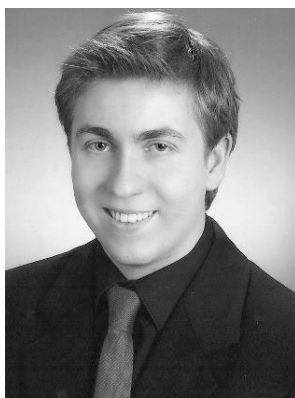
Szalai Katalin

1993. december 18-án születtem, úgyhogy igazi karácsonyi ajándékként érkeztem meg. Azóta Szentendrén élek szüleimmel és húgommal, aki szintén a Refiben tanul.

9 év nagyon hosszú idő, mégis számomra rettentően gyorsan repültek el az évek ennek az iskolának a falai közt. Emlékszem arra, amikor ősszel a szalagavatóra készülve az osztályvideóhoz válogattunk képeket, és döbbenetesen vettem észre, hogy mennyit változtunk az évek alatt. A gimnáziumi évek talán az egyik legmeghatározóbbak az ember életében és én nagyon sok kedves emlékekkel távozom. Sokat jártunk színházba, korcsolyázni vagy éppen Krisztina tanárnő hívott meg minket egy kis pizza sütésre. Szerintem az összes osztálykirándulásunk fergetesen sikerült, de igazán egy csapatként a szalagavatóra készüléskor tudtunk dolgozni. Nagyon sokat próbáltunk, hogy jól sikerüljenek a táncok, és a videókat elnézve megérté!

Jövőre reményeim szerint a Budapesti Corvinus Egyetemet fogom erősíteni.

Végül szeretném megköszönni a tanároknak a tudást és a törődést, amit tőlük kaptam, és egy idézettel búcsúznék: *„Az életnek megvannak a maga pillanatai, a mi dolgunk pedig az, hogy felejthetetlené tegyük őket!”*

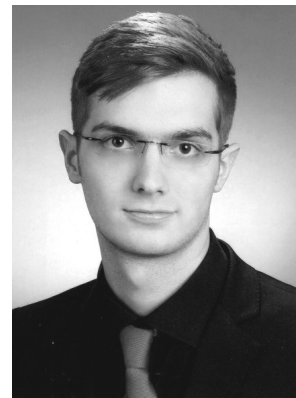
Szarka Levente

1994. május 31-én születtem Vácon. Születésem óta Tahiban élek családommal.

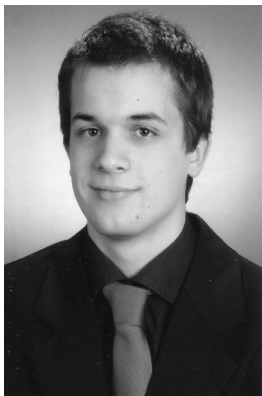
Öt évet töltöttem el a gimnáziumban. Emlékszem, mikor felvételizni jöttem ide, kezdetben nem a Refi volt a célom, de a legutolsó pillanatban mégis az első helyen jelöltem meg. Mint mindenkinek, nekem is vannak jó és rossz emlékeim.

Az osztályom nagyon jó közösség volt, sőt úgy gondolom, a legjobb osztály, ami csak lehet. A közös programok mindig jó hangulatúak és színesek voltak. Az osztálykirándulások is egytől egyig szinte tökéletesek voltak.

Szeretek zenét hallgatni, zenélni, koncertekre járni és sportolni. Leginkább a küzdősportokat szeretem. A jövőmet a zene világában képzelem el. Elsődleges célom, hogy hangmérnök legyek, de idővel szeretnék hobbi szinten hangszerrek javításával és készítésével foglalkozni.

Takács Kolos

1993. március 23-án születtem Budapesten. Születésem óta Szentendrén élek szüleimmel és két testvéremmel. 2008-ban nyertem felvételt a Refi nyelvi osztályába. Ez az öt év volt életem eddigi legjobb időszaka és nagyon sajnálom, hogy ilyen hamar elszaladt. Mindig szívesen vettem részt az iskolai sítáborokban, sportnapokon. Megtiszteltetésnek tartottam, hogy a gimnázium által szervezett rendezvények fotózására, megörökítésére engem kértek fel. Az együtt töltött évek alatt osztályunk, mint közösség, rendkívül jól összekovácsolódott, igaz barátságok köttettek és remélem, hogy ez a kialakult jó viszony a következő években sem fog változni. Már most hiányoznak a közös szalonnasütések, kávézások, színházak és kirándulások. Úgy gondolom, hogy egy ilyen jó osztályközösség, mint a miénk -élén Krisztina tanárnővel- képes lesz arra, hogy a jövőben is szoros kapcsolatot tartson egymással. Nagyon hálás vagyok, elsősorban szüleimnek, hogy ebbe az iskolába járhattam, hiszen egy nagyon jó alapot szereztem az élethez, mind tudásban, mind lelki értelemben. Tanulmányaimat az agrár pályán szeretném folytatni, mivel ez a terület érdekel a legjobban. Ezúton szeretném megköszönni tanárainknak, hogy felkészítették a „nagybetűs életre” és köszönöm osztálytársaimnak, barátaimnak az átélt élményeket, a közösen eltöltött éveket.

Tolonics Benjámín

1994 áprilisában születtem Budapesten, Budakalászon élek. Nyelvi osztályba nyertem felvételt, így 5 éven keresztül koptattam az iskola padjait. Az elmúlt éveket nehezen, sőt egyáltalán nem lehetne pár sorban összefoglalni. Annyit viszont elmondhatok, hogy ez idő alatt „felnöttem”, rengeteg tapasztalatot szereztem, kapcsolatokat építettem ki, ami minden bizonnyal kedvező hatással lesz az előttem álló Életre. 5 év alatt sikerült megszereznem az ECDL bizonyítványt, és előrehozott érettségit tettem 2 tárgyból. Tanulmányaimat szerettem volna az NKE-n folytatni (tűzvédelem és mentés-irányítás), de sajnos a szigorú feltételek nem engedték. Bárhova is sodorna az élet, igyekszem az itt eltöltött idő jó oldalára emlékezni, és remélem, hogy ez fordítva is igaz :). Akik meg tovább koptatják a padokat, kívánom, hogy tanuljatok sok mindent, ami majd később a hasznatokra válik!

„Álmodj, amit csak akarsz, menj, ahova szeretnél, légy az, aki szeretnél, mert csak egy életed van, s csak egy lehetőséged, hogy olyan dolgokat csinálj, amit szeretnél.” - Paulo Coelho

